

BALOGH ROBERT

Tiréziász dala a sorsról

Weöres Sándornak

Míg ifjú vagy, tanulj! Másíthatsz talán sorsodon.
Körben forog minden az ember körül,
Ezüstsugár-pórázon tart a gond s a baj.

Mi más a gondolat, mint kínzó kötél, mely fojtogat.
Boldog leszel, ha a csendes középponton lepihensz,
S nem tántorogsz, s nem vonz semmi már.

De ha kellem, báj, talmi pille tárgy kiteszít
Nyugvó helyedből, dúló örvény ránt el mielőbb.
Pokolra, kínra von, pörgő tulok táncba.

Nővel eszesen bánj, ne légy túl kemény,
Tüzes érzelmen úrrá lenni nem ösztön dolga.
Lehúz a vágy egy életen át: hullani gyönyör, s fájdalom.

A nő lát, lángol is rögtön: te elutasítod? Vigyázz!
Magadra haragítod, s ellenséged lesz, gyötri magát,
Ne válassz magadnál nagyobb gondot, inkább a magányt,

De ha csöndes lányt találsz, kivel osztozni tudsz szíveden;
Őrizzed azt a legékesebb rózsát, más is erre vágyna,
S rögtön vinné, ha parlagon virít, s te már csak bánni tudnád...

S mikor vén leszel, s illatozó fa hűvös lombjain,
mirtusz- és a pálmagallyról szökkensz el a világból tova!
Már tudni fogod, mi erősebb: a szerelem vagy a halál maga?

bogár a polcra

Magánynak a forma, nekünk a csend.
Semmiből a kortyba, magunkba csöppent.
Hiába szürcsölünk jövőbe-múltba.

Macskaként dörgölőzik a homály,
ha simogatom, madarat hoz a reggel,
puha léptekkel a nyomomba lép.

A pohár formája a kézben,
A kezem nyoma a gyerekében,
a gyerek nyoma hol van?

Eltévesztem a szavakat, eltévedek a szavak között,
a legszebb mondat után a kínossá nyúló csendben,
a kudarc sem biztos, csak a *folyton változik minden*,

amit alakítok, engem is görbít,
a fiam keze a lányom kezében,
az anyám keze az enyémben?

ők hetente változnak, nyúlnak,
közben, ami voltam elvesz, szürkül,
formátlanná szárad, hámlik, elperreg,

csak egy üres skatulya kell majd,
gombostűre szúrva eltenni az aszott bogarat,
csillogó páncél, görbe láb, poros emlék...